

Odmítnutí dovolání

Odmítne-li Nejvyšší soud dovolání pro vady, kterými však dovolání ve skutečnosti netrpí, poruší tím ústavně zaručené právo oprávněného dovolatele na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

(Nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. III.ÚS 4045/16, ze dne 10.7.2018)

Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti stěžovatelů 1) J.M., a 2) D.M. a 3) V.M., zastoupených JUDr. J.J., advokátem, sídlem B., proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. září 2016 č. j. 21 Cdo 2686/2016-322 a proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. února 2016 č. j. 18 Co 250/2015-289, za účasti Nejvyššího soudu a Krajského soudu v Brně, jako účastníků řízení, a 1) J.N., a 2) M.Š., zastoupených JUDr. H.K., H., jako vedlejších účastnic řízení, tak, že usnesením Nejvyššího soudu ze dne 7. září 2016 č. j. 21 Cdo 2686/2016-322 bylo porušeno ústavně zaručené právo stěžovatelů na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. září 2016 č. j. 21 Cdo 2686/2016-322 se ruší. Ve zbývajících částech se ústavní stížnost odmítá.

Z odůvodnění

I.

Skutkové okolnosti případu a obsah napadených rozhodnutí

1. Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. a) Ústavy České republiky (dále jen "Ústava") a § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. [182/1993](#) Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o Ústavním soudu"), se stěžovatelé domáhali zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí, a to pro porušení čl. 11 odst. 1 a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina").

2. Z ústavní stížnosti, z napadených rozhodnutí a z vyžádaného spisu, vedeného u Okresního soudu v Hodoníně (dále jen "okresní soud") pod sp. zn. 5 C 177/2010, se podává, že I. výrokem rozsudku okresního soudu ze dne 8. 4. 2015 č. j. 5 C 177/2010-260 bylo určeno, že vedlejší účastnice 1) a M.N., zemřelý dne 22. 7. 2010, nejsou dědici po zůstavitelce I.N., zemřelé dne 2. 2. 2010. Výroky II. a III. soud rozhodl o nákladech řízení.

3. Proti rozsudku okresního soudu podali vedlejší účastnice jako žalované odvolání. Rozsudkem Krajského soudu v Brně (dále jen "krajský soud") ze dne 18. 2. 2016 č. j. 18 Co 250/2015-189 byl změněn rozsudek okresního soudu ve výroku I. tak, že se zamítá žaloba na určení, že vedlejší účastnice 1) a M.N. nejsou dědici po I.N. Ve výroku II. byl rozsudek okresního soudu změněn ohledně náhrady nákladů řízení. Krajský soud dospěl k závěru, že závěť I.N., datovaná dnem 18. 12. 2009, kterou zůstavitelka ustanovila univerzálními dědici vedlejší účastnici 1) a M.N., je platná, takže žaloba na určení, že vedlejší účastnice 1) a M.N. nejsou dědici po I.N., není důvodná.

4. Rozsudek krajského soudu napadli stěžovatelé dovoláním. V něm namítali, že napadené rozhodnutí krajského soudu závisí na vyřešení otázky procesního práva, a to otázky, kterého z účastníků stíhá důkazní břemeno ohledně prokázání toho, zda allografní závěť je podepsána vlastní rukou zůstavitelky, když tato skutečnost je rozhodující pro určení, že vedlejší účastnice nejsou dědici

ze závěti, a unesení tohoto důkazního břemene. To vše za situace, kdy originál závěti v době rozhodování soud neměl k dispozici a fotokopie závěti není dostatečným podkladem pro zpracování znaleckého posudku o pravosti či nepravosti podpisu zůstavitelky. Stěžovatelé byli toho názoru, že tato otázka dosud v praxi dovolacího soudu nebyla vyřešena, v každém případě mají stěžovatelé za to, že by tato otázka měla být řešena jinak, než jak to učinil krajský soud v dovoláním napadeném rozhodnutí. Stěžovatelé jsou proto přesvědčeni, že rozhodnutí krajského soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci, když krajský soud uvedenou otázku vyřešil nesprávně.

5. Nejvyšší soud usnesením ze dne 7. 9. 2016 č. j. 21 Cdo 2686/2016-322 dovolání stěžovatelů podle § 243c odst. 1 věty první zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2013 [(dále jen "o. s. ř."), který je třeba pro projednání dovolání a pro rozhodnutí o něm i v současné době použít, neboť řízení bylo zahájeno přede dnem 1. 1. 2014 (srov. čl. II bod 2. zákona č. [293/2013](#) Sb.)], odmítl, neboť v něm byl uplatněn jiný dovolací důvod, než který je uveden v § 241a odst. 1 o. s. ř. a v dovolacím řízení tedy nelze pro uvedený nedostatek pokračovat. Dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

6. Nejvyšší soud v odůvodnění svého usnesení poukázal na to, že "vznášeli-li dovolatelé výhrady proti hodnocení důkazů odvolacím soudem, zejména v otázce věrohodnosti svědků závěti ze dne 18. 12. 2009 porízené zůstavitelkou I.N. ..., jakož i proti hodnocení výsledků znaleckých posudků o pravosti podpisu zůstavitelky na této závěti odvolacím soudem, a tedy také proti správnosti jeho skutkových zjištění, která byla pro právní posouzení věci odvolacím soudem rozhodující, dále vytýkají-li odvolacímu soudu, že zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, neboť "měl v odvolacím řízení znovu provést důkazy, jichž se jeho odlišné hodnocení týkalo", případně "provést důkazy, jež již provedené důkazy zpochybňovaly", přestože dovolatelé přehlídí, že odvolací soud doplnil dokazování opakovaným výsledkem svědků závěti již při jednání před odvolacím soudem dne 4. 4. 2013, a vznášeli-li k posouzení otázku, "kterého z účastníků řízení stíhá důkazní břemeno ohledně prokázání vlastnoručního podpisu zůstavitelky I.N. ... na allografní závěti", ačkoliv pro rozhodnutí tohoto sporu nebylo určující neunesení důkazního břemene, když k závěru o tom, že J.N. a M.N. ... jsou dědici zůstavitelky ze závěti ze dne 18. 12. 2009, neboť "zůstavitelka listinu datovanou 18. 12. 2009 podepsala", a tedy "závěť datovaná 18. 12. 2009 je platná", odvolací soud dospěl na základě skutkových zjištění vyplývajících z výsledků dokazování a jejich správného právního posouzení".

II.

Argumentace stěžovatelů

7. Stěžovatelé namítají, že krajský soud vycházel pouze z výpovědí svědků K.D. a M.D., které považoval za zásadní důkaz a zcela pominul ostatní v řízení provedené důkazy. Přitom soudy obou stupňů (okresní soud výslovně, krajský soud mlčky) vycházely z toho, že důkazní břemeno ohledně prokázání pravosti závěti je na vedlejších účastnících jako žalovaných. Opřít závěr o unesení důkazního břemene pouze o rozporuplnou výpověď svědků, kteří jsou navíc v úzkém přátelském vztahu s vedlejší účastnicí 1), považují stěžovatelé za hrubé vybočení z mezí vymezených principem nestranného a spravedlivého procesu a garantovaných ústavním právem na soudní ochranu. Podle názoru stěžovatelů ztráta originálu závěti mohla prospět pouze straně žalované, která tak věděla o tom, že podpis zůstavitelky není pravý a že znalecký posudek by tuto skutečnost prokázal. Vedlejší účastnice 1) přitom zcela nevěrohodně vypověděla, že o sepisu závěti nevěděla, přičemž je významné i to, že takto svoji výpověď formulovala až u jednání okresního soudu dne 4. 3. 2015 poté, co právní zástupce stěžovatelů u dovolacího soudu poukazoval na rozpor spočívající v tom, že v protokolu o předběžném šetření v dědictví po M.N. u notářky JUDr. V.Z. ze dne 2. 2. 2010 sp. zn. 31 D 2104/2009, tedy ze dne úmrtí I.N., o závěti I.N. nic neuvěděla, zatímco svědci K. a M.D. uvedli, že celé

setkání organizovala vedlejší účastnice 1). S vedlejší účastnicí 1) se dobře znali, zatímco zůstavitelku znali jen od vidění a je tedy zcela nepravděpodobné a nevěrohodné, že by s vedlejší účastnicí 1) o obsahu jednání, které se u ní v bytě uskutečnilo, nehovořili. Naopak tato skutečnost je v souladu s výpovědí svědkyně M., se kterou vedlejší účastnice 1) krátce po úmrtí zůstavitelky telefonovala a informovala ji o tom, že žádnou závěť zůstavitelky nenašli. Rozpory ve výpovědích osob účastnících se při sepisu závěti, či z ní profitujících, jsou podle stěžovatelů tak markantní, že důvěryhodnost svědků, resp. jejich výpovědi ohledně okolnosti sepisu závěti I.N., zcela zásadním způsobem zpochybňují. S ohledem na skutečnost, že důvěryhodnost svědků je v kontextu provedeného dokazování pochybná a je současně zpochybněna i pravost podpisu samotné zůstavitelky na závěti, nelze se podle stěžovatelů spokojit pouze s výpovědí svědků závěti, jak to učinil krajský soud. Jestliže vedlejší účastnice, jako ty, koho stíhá důkazní břemeno, k podpoře svých tvrzení nepředložily jiné důkazy k prokázání platnosti závěti, toto břemeno dle názoru stěžovatelů neunesly. Hodnocení důkazů, jak je provedl krajský soud, tak podle stěžovatelů činí jeho rozhodnutí nepřesvědčivým, nespravedlivým a ve svém důsledku znamená zásah do jejich ústavně zaručeného práva na soudní ochranu.

8. Proti ústavní stížnosti napadenému usnesení Nejvyššího soudu stěžovatelé konkrétní námitky neuplatnili.

II.

Vyjádření účastníků a vedlejších účastnic řízení

9. Ústavní soud si vyžádal vyjádření krajského soudu a Nejvyššího soudu, jakož i vedlejších účastnic k posuzované věci.

10. Krajský soud ve svém vyjádření Ústavnímu soudu doručeném dne 4. 1. 2018 odkázal na odůvodnění svého rozsudku, v němž podrobně uvedl, proč považoval za zásadní svědecké výpovědi svědků závěti, když vypracovanými znaleckými posudky nebylo jednoznačně prokázáno, že by podpis na závěti nebyl pravým podpisem zůstavitelky. Krajský soud vycházel z konstantní judikatury - včetně judikatury Ústavního soudu - že při posuzování platnosti právního úkonu zůstavitele je třeba vycházet z platnosti takového úkonu (v daném případě závěti), není-li jednoznačně prokázán opak. Pokud stěžovatelé namítají, že krajský soud nezopakoval všechny výslechy svědků, krajský soud uvedl, že vyslechl opakovaně oba svědky závěti K.D. a M.D., jejichž výpovědi v odůvodnění rozsudku zhodnotil a o něž opřel své rozhodnutí. Výslech ostatních svědků, které vyslechl okresní soud, krajský soud neopakoval, neboť tito svědci nebyli přítomni podpisu závěti, jejich výpovědi nejsou podstatné pro posouzení platnosti závěti zůstavitelky a z jejich výpovědí ani žádné závěry neučinil. Stěžovatelům krajský soud přisvědčil v tom, že posouzení platnosti allografní závěti I.N. ze dne 18. 12. 2009 bylo ztíženo tím, že se originál závěti ztratil na okresním soudu poté, co byl dán pokyn k jejímu založení do sbírky prohlášených závětí, takže bylo možno pracovat pouze s ověřenou kopií závěti, která byla vyhotovena notářkou JUDr. V.Z. dne 9. 3. 2010 při zjištění stavu a obsahu závěti, to je však nevratný stav, s nímž se krajský soud rovněž vypořádal v odůvodnění svého rozsudku.

11. Nejvyšší soud ve svém vyjádření Ústavnímu soudu doručeném dne 5. 1. 2018 uvedl, že v dané věci bylo dovolání stěžovatelů odmítnuto, neboť v něm byl uplatněn jiný dovolací důvod, než který je uveden v § 241a odst. 1 o. s. ř. (stěžovatelé svými námitkami nezpochybnili právní posouzení věci, ale vznášeli výhrady proti hodnocení důkazů odvolacím soudem, zejména k věrohodnosti svědků allografní závěti podle § 476b zákona č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník, ve znění do 31. 12. 2013, a proti správnosti jeho skutkových zjištění, a namítali vadu řízení, spatřovanou v neprovedení důkazů, jež by již provedené důkazy zpochybňovaly, a neunesení důkazního břemene, ačkoliv pro rozhodnutí sporu nebylo neunesení důkazního břemene určující), a v dovolacím řízení proto nebylo možno pro

uvedený nedostatek pokračovat. S ohledem na obsah ústavní stížnosti (vycházející z obdobné argumentace jako již předtím i dovolání stěžovatelů) Nejvyšší soud uvedl, že nemá, co by k věci dodal. Protože nelze mít za to, že by napadeným rozhodnutím dovolacího soudu mohla být porušena ústavní práva stěžovatelů a že by Nejvyšší soud postupoval v rozporu s právem stěžovatelů na soudní ochranu, není dle názoru Nejvyššího soudu přezkoumání usnesení Nejvyššího soudu z hlediska správnosti v něm vysloveného právního názoru přípustné.

12. Vedlejší účastnice ve svém vyjádření Ústavnímu soudu doručeném dne 17. 1. 2018 poukazují na to, že v průběhu soudního řízení bylo prokázáno, že obsah ztracené závěti byl dle § 142 zákona č. [292/2013](#) Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, zjištěn v rámci pozůstalostního řízení příslušnou notářkou a existence závěti byla v řízení prokazována její ověřenou kopií, která byla touto notářkou pořízena a založena do dědického spisu. Šlo o závěť podepsanou dvěma svědky - manželi D., kteří osvědčili, že byli přítomni tomu, kdy zůstavitelka závěť před nimi vlastnoručně podepsala. Oba svědci jsou osoby soudně netrestané, neměli na věci žádný osobní zájem a jejich svědecká výpověď (svědci byli vyslechnuti jak okresním soudem, tak také krajským soudem) před soudy obou stupňů byla vždy totožná v podstatných věcech týkajících se okolností podpisu závěti. Stěžovatelé v řízení u okresního soudu ani u krajského soudu neuvedli, v čem konkrétně spatřují rozpory ve výpovědi svědků závěti manželů D. To ostatně neuvedli ani v ústavní stížnosti a jejich argumentace setrvává v obecné rovině napadání tohoto důkazu. Podle názoru vedlejších účastnic nebylo povinností krajského soudu provádět opakovaně důkaz výsledkem svědkyň N. a M., které při podpisu závěti nebyly přítomny. To platí i o opakovaném důkazu dědickým spisem. Vedlejší účastnice poukazují na to, že stěžovatelé v řízení u okresního soudu předložili odborné vyjádření z oboru písmoznalectví vypracované soudním znalcem PhDr. J.V. V této souvislosti poukazují na to, že dne 30. 1. 2013 bylo možno shlédnout na televizní stanici NOVA pořad s názvem "Na vlastní oči", kdy v tomto pořadu byla vysílána reportáž s názvem "Falešný znalecký posudek na prodej", jejímž obsahem bylo zjištění reportérů, že soudní znalec J.V. je za úplatu ochoten vypracovat nepravdivý znalecký posudek (odborné vyjádření). Podnětem pro natočení a tzv. zmedializování tohoto případu byla mimo jiné v pořadu zmiňovaná kauza padělání ručně psané závěti. Toto vyjádření potom bylo jediným důvodem, proč v dědickém řízení byla stěžovatelům dána možnost v soudním řízení napadat pravost závěti. Za zcela nedůvodné považují vedlejší účastnice tvrzení stěžovatelů, že soudkyně Mgr. M., která ve věci rozhodovala v prvním stupni a která měla možnost seznámit se se ztraceným originálem závěti, svůj bezprostřední vjem nepochybně promítla do rozhodnutí ve věci. S ohledem na výše uvedené považují vedlejší účastnice ústavní stížnost za nedůvodnou.

13. Vyjádření Ústavní soud nezasílal ostatním účastníkům a vedlejším účastnicím, protože neobsahují žádné nové, pro posouzení ústavní stížnosti významné skutečnosti.

III.

Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

14. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení a dospěl k závěru, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněnými stěžovateli, kteří byli účastníky řízení, v němž byla vydána napadená rozhodnutí, a Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatelé jsou právně zastoupeni v souladu s požadavky § 29 až § 31 zákona o Ústavním soudu a ústavní stížnost je přípustná (§ 75 odst. 1 téhož zákona a contrario), neboť stěžovatelé vyčerpali všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svého práva.

IV.

Posouzení opodstatněnosti a důvodnosti ústavní stížnosti

15. Ústavní soud není součástí soustavy soudů (čl. 91 odst. 1 Ústavy) a nepřísluší mu pravomoc vykonávat dozor nad rozhodovací činností obecných soudů. Do rozhodovací činnosti soudů je Ústavní soud v řízení o ústavní stížnosti podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy oprávněn zasáhnout pouze tehdy, byla-li pravomocným rozhodnutím těchto orgánů porušena ústavně zaručená základní práva nebo svobody stěžovatele.

16. Ústavní soud přezkoumal nejprve napadené usnesení Nejvyššího soudu, jakož i řízení jemu předcházející, a dospěl k závěru, že ústavní stížnost proti tomuto usnesení je důvodná.

17. Ústavní soud ve své rozhodovací činnosti setrvale vychází z právního názoru, že je vázán toliko petitum, nikoliv však odůvodněním ústavní stížnosti [srov. např. nálezy ze dne 3. 4. 2014 sp. zn. III. ÚS 2396/13 (N 53/73 SbNU 69), ze dne 21. 1. 2008 sp. zn. III. ÚS 1076/07 (N 14/48 SbNU 145), ze dne 21. 1. 2008 sp. zn. III. ÚS 1076/07 (N 14/48 SbNU 145), ze dne 23. 2. 2006 sp. zn. I. ÚS 290/05 (N 44/40 SbNU 363), ze dne 16. 10. 2001 sp. zn. Pl. ÚS 5/01 (N 149/24 SbNU 79; 410/2001 Sb.) či ze dne 16. 10. 2001 sp. zn. Pl. ÚS 5/01 (N 149/24 SbNU 79; 410/2001 Sb.)]. Identifikuje-li v napadených rozhodnutích jiné než stěžovateli vytykané vady zakládající porušení některého z ústavně zaručených základních práv či svobod, nebrání tato skutečnost jejich zrušení. Tak by tomu bylo i v nynějším případě (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2018 sp. zn. III. ÚS 3061/17, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>, stejně jako další rozhodnutí zde citovaná).

18. V řízení o ústavních stížnostech se Ústavní soud jako soudní orgán ochrany ústavnosti (čl. 83 Ústavy) omezuje na posouzení, zda rozhodnutími orgánů veřejné moci nebo postupem předcházejícím jejich vydání nebyla porušena ústavně zaručená základní práva a svobody. To znamená, že jejich ochrana je jediným důvodem, který otevírá prostor pro zásah do rozhodovací činnosti těchto orgánů, což platí i pro případné přehodnocení jejich skutkových zjištění nebo právních závěrů. Tento závěr se přitom uplatní i pro postup a rozhodování obecných soudů. Ústavní soud totiž není v postavení jejich další instance, a tudíž jeho zásah nelze odůvodnit toliko tím, že se obecné soudy dopustily pochybení při aplikaci podústavního práva či jiné nesprávnosti.

19. Ústavně zaručené právo na soudní ochranu dle čl. 36 odst. 1 Listiny garantuje jednotlivci možnost domáhat se stanoveným postupem ochrany svých práv před nezávislým a nestranným soudem, případně před jiným orgánem. Přitom onen postup k ochraně práv jednotlivce již není upraven na úrovni ústavního pořádku, nýbrž v zákonných procesních předpisech (čl. 36 odst. 4 Listiny), které kogentně stanoví, jakými konkrétními způsoby a procesními instituty lze právo na soudní ochranu realizovat. Dodrží-li jednotlivec takto stanovený postup a soud přesto odmítne o jeho právu rozhodnout, dochází k porušení práva na soudní ochranu, k ústavně nepřijatelnému odepření spravedlnosti - *denegationis iustitiae* [srov. nálezy ze dne 1. 10. 2014 sp. zn. I. ÚS 2723/13 (N 185/75 SbNU 59) či nálezy ze dne 23. 10. 2014 sp. zn. I. ÚS 3106/13 (N 196/75 SbNU 211)].

20. Právě uvedené přitom platí i pro řízení o dovolání před Nejvyšším soudem. Přestože dovolání představuje mimořádný opravný prostředek, jehož existence sama nepoživá ústavněprávní ochrany, rozhodování o něm - je-li už takový opravný prostředek zákonem zaveden - není vyjmuta z rámce ochrany ústavně zaručených základních práv a svobod [viz nálezy ze dne 11. 2. 2004 sp. zn. Pl. ÚS 1/03 (N 15/32 SbNU 131; 153/2004 Sb.)]. Je tudíž třeba při něm respektovat mimo jiné i základní právo účastníků na soudní ochranu [srov. např. nálezy ze dne 10. 5. 2005 sp. zn. IV. ÚS 128/05 (N 100/37 SbNU 355), ze dne 11. 9. 2007 sp. zn. I. ÚS 2030/07 (N 138/46 SbNU 301) a ze dne 15. 3. 2010 sp. zn. IV. ÚS 2117/09 (N 51/56 SbNU 553)]. Výjimku nepředstavuje ani posouzení, zda dovolání splňuje náležitosti podle § 241a odst. 2 a 3 o. s. ř., tj. zda je v něm vymezen důvod dovolání, a to tak, že dovolatel uvede právní posouzení věci, které pokládá za nesprávné, a že vyloží, v čem

spočívá nesprávnost tohoto právního posouzení, a tedy zda není dán důvod odmítnutí dovolání podle § 243c odst. 1 o. s. ř. pro vady, které nebyly odstraněny ve lhůtě k jeho podání (viz náleze ze dne 5. 4. 2016 sp. zn. I. ÚS 3851/15, body 22 až 23). Již z dřívější judikatury Ústavního soudu vyplývá, že odmítne-li Nejvyšší soud dovolání pro vady, kterými však dovolání ve skutečnosti netrpí, poruší tím ústavně zaručené právo dotčeného účastníka - oprávněného dovolatele na soudní ochranu dle čl. 36 odst. 1 Listiny (náleze ze dne 3. 6. 2014 sp. zn. II. ÚS 3876/13, N 113/73 SbNU 779). V nálezu sp. zn. I. ÚS 3851/15 pak Ústavní soud konstatoval, že odmítnutí dovolání z důvodu nesprávného posouzení, zda v něm dovolatel řádně vymezil dovolací důvod, má za následek porušení jeho základního práva na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny, jestliže mu v jeho důsledku bylo upřeno posouzení jeho dovolání z hlediska jeho přípustnosti podle § 237 o. s. ř., popř. též jeho meritorní projednání a rozhodnutí o něm.

21. V souzené věci Nejvyšší soud dovolání stěžovatelů proti rozsudku krajského soudu podle § 243c odst. 1 věty první o. s. ř. předsedou senátu odmítl, neboť dospěl k závěru, že v něm byl uplatněn jiný dovolací důvod, než který je uveden v § 241a odst. 1 o. s. ř., tedy pro údajné vady dovolání. Ústavní soud se však s takovým hodnocením obsahu dovolání stěžovatelů neztotožňuje. Jak z výše uvedené rekapitulace obsahu dovolání stěžovatelů vyplývá (viz shora bod 5), stěžovatelé v dovolání vymezili otázku procesního práva, která podle nich v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, popř. by tato dovolacím soudem vyřešená právní otázka měla být posouzena jinak, než jak učinil krajský soud. Dovolací důvod pak vymezili tak, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, a vyložili, v čem spočívá jeho nesprávnost, čímž splnili zákonem stanovené náležitosti dovolání podle § 241a odst. 1 o. s. ř. Nejvyšší soud nesprávně posoudil obsah dovolání stěžovatelů a v důsledku toho se jím odmítl zabývat.

22. Závěr Nejvyššího soudu, že stěžovatelé ve svém dovolání uplatnili jiný dovolací důvod, tedy nemá v obsahu dovolání potřebnou oporu a lze v něm spatřovat exces, v jehož důsledku bylo stěžovatelům - za předpokladu, že jejich dovolání mělo i další náležitosti podle § 241a odst. 2 o. s. ř. - upřeno posouzení jejich dovolání z hlediska jeho přípustnosti podle § 237 o. s. ř., popř. též jeho meritorní posouzení a rozhodnutí o něm (srov. výše cit. náleze sp. zn. I. ÚS 3851/15, bod 24 odůvodnění).

23. Odmítnutí dovolání z tohoto důvodu tak znamená odepření přístupu stěžovatelů k dovolacímu soudu i Ústavnímu soudu (jde-li o ústavní stížnost proti rozhodnutí odvolacího soudu), a tím k porušení jejich práva na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny.

V.

24. Konečně pokud stěžovatelé svou ústavní stížností napadli též rozsudek krajského soudu, Ústavní soud ústavní stížnost v tomto rozsahu odmítl podle § 43 odst. 1 písm. e) zákona o Ústavním soudu jako nepřijatelnou podle § 75 odst. 1 téhož zákona. S ohledem na zásadu subsidiarity ústavní stížnosti je Ústavní soud zásadně oprávněn se určitou věcí zabývat až poté, co stěžovatel vyčerpá všechny ostatní dostupné procesní prostředky k ochraně svého práva, v nyní posuzovaném případě tedy případně až poté, co se danou věcí bude znovu zabývat Nejvyšší soud.

25. V dalším řízení bude povinností Nejvyššího soudu opětovně posoudit dovolání z hlediska zákonem stanovených náležitostí, tentokrát však již bude tento soud vázán právním názorem vysloveným v tomto nálezu, podle něhož způsob, jakým stěžovatelé vymezili důvod dovolání, nezakládá jeho vadu. Ústavní soud tímto nálezem nijak nepředjímá výsledek posouzení přípustnosti, potažmo důvodnosti, dovolání.

26. Na základě výše uvedených skutečností Ústavní soud ústavní stížnosti v části směřující proti usnesení Nejvyššího soudu vyhověl a toto rozhodnutí podle § 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním

soudu zrušil; ústavní stížnost proti napadenému usnesení krajského soudu podle § 43 odst. 1 písm. e) téhož zákona odmítl jako návrh nepřijatelný.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)